

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

14. Dies Junii. Errorem definire, est faciliùs, quàm finire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

omnium, saporumque compendium manna, delecto
 majore insolentiâ, an supercilio, fastidivit Hebræus
 populus. Nam quoties in mente venêre pepones,
 porri, alia, cæpæ; jam hoc præ illis viluit. Con-
 tuitudo usque adeo eorum corruperat palatum. Iden-
 tunc multis est ingenium: nauleant divina, fastidium
 cœlestia, virtutem excutiunt, pietatem oderunt. De-
 ctantur interim humana, expetunt terrena, vitia
 aucupantur. Et quid hoc aliud est, quàm turpi-
 à Manna transire ad pepones, & cucumeres? Quod
 sicut nihil habent soliditatis, ita documentum
 vanitatis nunquam satiaturæ cor humanum: cum
 incipiunt malæ illecebræ hominem afficere, jam spe-
 ctant ad finem, in ipso usu sui pereunt: fluxi sunt pe-
 pones, ac cucumeres: nihil conferunt præter lachry-
 mas ex oculis provocatas, & fœtentem ex ore hal-
 tum, gravemque totius corporis animum. Cave er-
 gò ne vitia fiant in te mores; opus erit longâ morâ,
 ut illa semel radicata extirpes. Ut sapias in adulta
 tate vir, assuesce à puero contemnere puerilia. Quod
 ut præstes, illud meditare, quod Poëta est tenui
 dulatus avenâ:

Quod puer assuescit, senior dimittere nescit.

14. DIES JUNII.

Errorem definire, est facilius quàm finire.

S. August. contra. Academ. l. 1. c. 4.

Junius.

Ne cespites
in via vitæ,
cavendus est
error.

Tessera.

455

I. **H**ic porrò ut omnibus est
communis, ita & cuilibet
singularis. Hinc facilius est
ejus naturam definiendo exponere,
quàm modum finiendo ponere. Ne tamen erres in
cogitatione erroris, hîc nihil est aliud, quàm falsi
pro vero approbatio. Quid jam usitatius, quàm
errare? Hoc tamen est vulgare, ut verè non sit pru-
dentis errantes odissè; alioquin quisque sibi odio e-
rit. Vis videre insignem quem omnes errent erro-
rem? Si omnes omnium terrarum Academia, Curia,
Senatus, Tribunalia, in quibus æquissimi quique ac
prudentissimi concurrerent Judices, Arbitri, Præto-
res, conspiranti suffragio abjudicarent alicui reo
causam, & jam reus criminis convictus, & is quidem
stolidè baldus, & insigniter reprobus, unus re-
pugnaret sententiæ omnium, velut iniquæ; cui
potius assentieris, uni illi, ac tantillo, an tot, ac
tantis? Cur credis proprio tuo amori, hoc est ipsi
errori, potius quàm Deo, Angelis, Doctoribus Ec-
clesiæ, Philosophis Ethnicis, Rationi; imò ipsi tuæ
conscientiæ, amorem tui, ut erroris reum accusanti-
bus, & condemnantibus, ea quæ ipse probat, & pro-
bantibus quæ improbat? Sic judicare, nunquid est
errare?

II. Possentne fingi gravior error, quàm credere
falsum, quod ipsa Veritas judicat verum? quod no-
vem Angelorum chori condemnant ut malum,
quod omnes sanæ doctrinæ Professores refellunt
ut noxium, quod omnes moralis doctrinæ Magistri
refutant ut impium, quod omnes sapientiæ Antisti-
tes rejiciunt ut probrosum, quod ratio damnat ut

Ff 4

perni-

perniciosum, quod conscientia detestatur ut abominandum? Hi omnes quid aliud dicunt, scribunt, docent, clamant, inculcant, quàm amorem tui nocere tibi, non esse illi morem gerendum, esse odio prosequendum: & tu contra hunc torrentem naturam quæ omnes condemnant, absolvis, & illum non tantum omni loco sequeris, sed omni tempore obsequeris: quæ suggerit, excipis ut oracula; quæ suadet, addis ut dogmata. Et hic error eò est exitiosior, quod hic Impostor nobis non tantum est proximus, sed intimus. Quocumque ferimur, nobiscum circumferimus. Atque ita cum ille sit refertus erroribus, sumis, rursus, & inducis erramus. Et quod caput est, illud nostri erroris proprium, ut quod nobis displicet, etiam Deo displicere arbitremur: adeoque errores qui repugnant Christi Evangelio, non tantum non concedamus, sed quasi conformes essent Evangelio, consecramus. Sic errores non tantum committimus, sed commissos defendimus.

III. Quid non audeat humana temeritas, cum in sententiam nefandi præcipitatur erroris, quam relinquare propter vanitatem pudet, & defendere contra veritatem non pudet? Procliviores sumus querere potius, quid contra ea respondeamus quæ nostro objiciunt errori, quàm attendere quæ sint salubria, ut careamus errore. Fateor, *nonnulli errare profuit aliquando, sed in via pedum, & in via errorum*, ut loquitur D. Augustinus. (a) In hac erratum est à fulco, & tramite salutis deviare. Sed hoc mirandum, imò & deplorandum, cum adeò usque homines devitet errorem, ut falli nolit, etiam qui amat fallere.

(a) *Enchirid. c. 17.*

Junius.

Tessera.

457

plerique tamen non solum sibi errent, sed & aliis erroris causa, & auctores sint. Si causam quaeris? hanc accipe: quia ad rumorem componimur: illaque judicamus optima, quae judicant non optimi, sed quae magno assensu recepta sunt, atque ita non ad rationem, sed ad similitudinem vivimus. Error gignit errorem. Non enim ibi consistunt exempla, unde coeperunt, sed quamlibet in tenuem recepta tramitem, laissimè evagandi sibi viam faciunt; & ubi semel à recto erratum est, in praecipitum pervenitur. Cave excuses errorem, quia publicus est. Vix censetur errasse, qui ubi advertit, corrigit errorem.

Erras ingressu? redeas à calle regressu.

15. DIES JUNII.

Per os mortalia intrant, exeunt immortalia.

Philo de Opific. mund.

Lingua **I.** **N**E quae loquimur mortales, frangenda. sint, ut nos, mortalia, magna linguae adhibenda est custodia. Per os intrant cibi corruptibiles, mortuorum animalium carnes, adeoque mortalia; prospiciendum est, ut qui inde exeunt sermones, sint digni immortalitate. Non sint, ut monet Epictetus, (a) *de gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de pugilibus, non de cibis, non de potionibus; seruis nugas, profana divinis, in gravissimis disputationibus stulta, & puerilia miscentes.* Cave ne de te dicatur,

Ff §

(a) *Enchirid. c. 41.*